

DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția & administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Unitatea

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Vinculum caritatis

Lumea tremură de groaza zilei de mâine. Caută cu intrigare pacea, și... pregătește războiul. — În mijlocul vâltorilor, Biserica e calmă și senină. Iadul s'a ridicat împotriva ei. Ea nu are nici un tun, nici o sabie. Totuși, e sigură de biruință. — Această încredere îi dă puterea de a se uita pe sine și de-a-și îndrepta privirile spre lumea tulburată, care cere un cuvânt de îndreptare și de liniștire. Biserica îl dă. Cu toate prilejurile. Mai nou, la congresul euharistic dela Budapesta. Cuvântul de deschidere rostit de delegatul Sfântului Părinte, marele orator Card Pacelli, este o făclie în noapte. Prin el Biserica a rostit cuvântul de ordine: *din vâltorile urei, la legătura iubirii*, pe care o reprezintă Hristos euharisticul! — Iată câteva din acordurile de incheere ale marelui cuvântării:

„Acum, în această oră solemnă, dela treptele altarului Regelui euharistic, în numele Vicarului lui pe pământ, fac un apel stăruitor către voi, reprezentanți ai tuturor popoarelor universului catolic: să vă arătați vrednici, în simțiri și fapte, de acel vinculum caritatis, în care sf. euharistie ne ține pe toți înbrățișați. Sunt sigur, că voi găsi deschisă larg calea urechilor și inimilor voastre. Cuvântul divinului Mântuitor dela cina cea de taină e semnul tuturor alor săi: „Semnul de pe care toți vor cunoaște că sunteți ucenicii mei, este iubirea pe care o veți avea unul față de alții (Is. 13, 35). Acest cuvânt, care constituie un adevăr fundamental al doctrinei sociale creștine, a căzut totuși, în toate vremile, pentru mulți oameni, pe piatra stearpă. Nici odată însă, se pare, nu în așa măsură ca în zilele noastre, când învârtărea inimii și nelămpădarea egoism al unora, s'a revoluționară a altora, au ridicat între patroni și muncitori, chieamați prin firea încreșturilor la o colaborare deschisă, o barieră cu totul opusă spiritului de cordială frățietate.

Nu avem cuvinte pentru a lauda după cuvântul eforturile supraomenești ale barbaților de stat cari, pentru a frâna prin educație ori prin forță relele porniri tulburătoare de ordine, pun în aplicare mijloacele care, fiind seamă de temperamentul diferitelor popoare și de caracterul instituțiilor lor, par cele mai potrivite pentru a face să înceteze starea de război declarat ori latent în care se consumă lumea. Este cu dreptate să aducem omagii buneii lor dorinți, intențiunilor drepte și nobile, energiei cu care își împlinesc asupra datoriei.

Totuși, oricare observator, cât de cât atent, va ajunge la convingerea, că nici cea mai formidabilă organizare, nici cea mai severă educație impusă de către puterile vremelnice, nu vor ajunge nici odată, els singure, la reformarea profundă a sentimentelor. Iar, fără această reformă a simțirii și cele mai perfecte instituțiuni de pace socială nu vor fi decât mecanism fără suflet și, în consecință, fără viață și fără rodnicie. Atâtea vreme cât cei ce se găsesc deoparte și de alta în conflict nu vor avea inima străbătută de spiritul Belleemului, de pilda Nazaretului, de învățăturile vorbirei de pe munte, de acel sublim misereor super turbam, toate statutele oficiale, toate arbitrajele omenești vor rămâne neputincioase și vor risca să ajungă, într-o bună zi, la falimentul promisiunilor făcute.

Va înțelege oare lumea noastră chinată și tulburată acest apel? Se va hotări să intre cu sufletul în marea școală a iubirii euharistice? Voi-va să înțeleagă că aici, numai în această mare și suprafirească legătură a frăției, poate afla pacea și fericirea? — Să sperăm. Și Domnului să ne rugăm!

Sufletul care ne trebuie

Spiritul tăriei și al curajului creștin — virtutea cea mai necesară vremilor noastre tulburate

(+) Auzim tot mereu vorba, cu bune temeieri de altfel: La vremuri noi, oameni noi! Și de fapt asta ne trebuie în primul rând, în deosebi nouă celor ce mărturisim crezul creștin al Romei sf. Petre. Ca fii ai unui neam care, după îndelungate veacuri de robie și întunec, vrea acum să-și făurească viitor de aur, trebuie să știm că idealul acesta se va înfăptui numai printr'un suflet nou, de oameni liberi; altul ca acela al sclavilor. Și când zicem aceasta ne gândim la libertatea spiritului, carea dă îndrăzneală întru Domnul pentru a trăi adevărul credinței și pentru a-l vesti cu pilda și graiul, precum și pentru a-l apăra în toată vremea și față cu oricine.

Evident: fără miracolul Rusaliilor n'am fi avut Biserica așa cum s'a vădit prin veacuri; și fără personalități călite în focul Spiritului sfânt, cari să iradieze irezistibil lumina și căldura înălțimilor sfinte și sfințitoare, nici Biserica noastră nu-și va implini menirea măreață de a fi aluatul care schimbă frământătura toată. Pentru că este o lege a biruințelor morale: impune, atrage și cucerește numai forța care nu lasă nici o îndoială că-i conștientă de ceea ce vrea și care, sigură de adevărul său și de biruința finală — cel ce toate le poate întru Hristos care-l întărește, — nu stă cătuși de puțin în cumpănă să se angajeze la luptă cu puterile vrășmașe, eventual să rabde fără urmă de slăbiciune toate loviturile ce o pot atinge cu îngăduința lui Dumnezeu. Apostolii au fost o mână de oameni, dar au făcut față uriașelor forțe aliate împotriva lor: sinagoga și puterea de stat păgână. — Sfârșitul îl știm. Lecția a rămas și trebuie să învățate și însușite sugestiile ei.

Suflet drept și tare, așa cum îl vede sf. Ieronim, ne trebuie și nouă în vremile de frământări prin cari trecem. Icoana acestui suflet: *Justi et fortis viri est, nec adversis frangi, nec prosperis sublevari, sed in utroque esse moderatum.* Ni-se fac atâtea nedreptăți; suntem de atâtea ori jigniți; se încearcă pe atâtea căi și cu atâtea mijloace îngenuncherea noastră, și sunt atât de mulți și de înzestrați cu puteri lumești cei ce ne voesc nouă rele. Fie. Noi, ca sf. Pavel, știm cui am crezut și nu ne vom rușina în veac. Convingerea aceasta nu-i iertat să ne părăsească o clipită măcar. Și, răzimați pe această temelie, să ne privim fără teamă răuvoitorii, fie ei diavoli, fie oameni.

Nu-i ușor acest lucru, și nici tăria creștină nu-i o floare pe care s'o întâmpini pe toate drumurile. E drept. Dar e neapărat ne-

cesară, fiindcă-i fortăreața tuturor virtuților: *Non mediocris animi est fortitudo, quae sola defendit ornamenta virtutum omnium, et iustitiam custodit: quae inexpiabili praelio adversus omnia vitia decertat, invicta ad labores, fortis ad pericula...* (Sf. Ambrosiu). Fără această tărie creștină sufletească nu suntem altceva decât aramă sunătoare și chimval răsunător. De vom fi și atâtea. Și departe de a purta războaiele Domnului, vom înregistra înfrângerii. Cerceteze-și fiecare conștiința și va vedea că va găsi și în propria viață destule dovezi pentru aceasta. Cum nu-i vor scăpa dovezi asemuitoare din viața bisericii de altă dată și din vremuri mai apropiate; dela noi și dintr'alte părți ale lumii. Cei ce-și uită că nu ne-a dat nouă Dumnezeu duhul temerii de oameni, numai cinste n'au făcut Miresei Domnului. Și nici nu-i vor face. Paravanul excesului de prudență frizează lașitatea și cu o ceată de taie-fugă ori — ceea ce poate că-i și mai rău — cu o turmă de spărioși, cari veșnic văd spectre și tot mereu s'arată îngrijați de primejdiile pe cari poate să le aducă vorba deschisă și ținuta demnă în fața celor cari nu știu prețui atari valori, oricât de mulți ar fi ei (timizii ce-și văd în joc pielea), nu se ajunge la isbândă. Sunt atâtea cazuri când trebuie s'o spui fără încunjur că se cade a asculta mai mult de Dumnezeu decât de oameni și să porcezi în consecință. Cu tergiversări, cu oscilări, cu încercarea de a înfrăți focul cu apa și cu politica lui „hai să ne împăcăm pe 50%“, indiferent de injuria adusă dreptății și adevărului, nu s'a soluționat niciodată bine și frainic nici o chestie de natură duhovnicească-dogmatică și cele în legătură cu ele.

La noi pare că sunt elemente cari cred contrarul. Se înșeală însă și nu înțelegem să le simpatizăm conduita. Pentru noi pildă de admirat și de urmat sunt apostolii și aceia dintre urmașii lor cari le-au semănat în energie și curaj întru vestirea și apărarea adevărului adevărat, care numai unul poate fi.

Pomenim cu drag și venerație, de ex., gestul arhiepiscopului parisian Affre, care n'a stat pe gânduri să lupte deschis și pe față împotriva tentativei samavolnice și necreștine a guvernului de a laiciza școala. Pentru aceasta însă a avut de suferit mult și și-a atras și antipatia regelui Louis-Philippe I de Orleans care, cu prilejul unei audiențe, l-a luat tare de sus: „Inalt Preasfințite, să Vă aduceți aminte că nu o cârjă arhierescă a fost frîntă de Sverani“. „Da, Sire, știu prea bine, a răspuns ierarhul. Dar mai știu un lucru: că nu o co-

roană și un tron au fost sfărimate și s'au prăbușit pentru că au încercat să lupte împotriva Bisericii și a lui Hristos". — Istoria, știm, a dat dreptate urmașului apostolilor. Cum va da, mâine-poimâne, dreptate ierarhiei catolice germane în luptă cu turbarea nazistă. Și cum va da totdeauna și pretutindenea, dreptate de cauză celor ce luptă, fără căutare la față și neînfricați, pentru adevărul Domnului. — Fie ca Rusaliile să ne aducă și să înmulțiască și întru noi spiritul luptătorilor fără frică pentru acest adevăr.

Păstorul în mijlocul turmei. Duminică în 29 I. c., credincioșii uniți din comuna *Căpușul-Mic* au avut nespusa bucurie de a saluta în mijlocul lor pe *P. S. Sa Episcopul Iuliu Hossu al Clujului și Gherlei*. Ceata de călăreți eșii întru întâmpinarea înaltului oaspe, apoi multele porți triumfale în fața cărora s'a postat toată suflarea comunei fără deosebire de confesiune, precum și alesele discursuri de bun sosir rostite de reprezentanții comunei, școalei, bisericii ortodoxe și reformate, au fost o netăgăduită dovadă a sentimentelor de fericire și bucurie, cari au stăpânit toate inimile.

Insoțit de pâr. canonic *Dr. Gheorghe Vidican* și pâr. *Dr. E. Lemeny și Miron Pop*, I. P. S. Sa a sosit în comună la orele 9 a. m. În ușa bisericii predând Crucea și Evanghelia, pâr. *Virgil Horga*, preotul locului, tâlmăcește sentimentele de aleasă bucurie ale credincioșilor. În cadrele liturghiei arhieresti, celebrată cu mare solemnitate, I. P. S. Sa a rostit o puternică cuvântare despre credința orbului din Evanghelle, și efectele ei minunate.

După liturghie au urmaț la casa parohială recepțiile, la cari și-au prezentat omagiile: primăria, curatoratul, bis. ortodoxă, reformată, și școala. După recepții I. P. S. Sa a cercetat pe mai mulți credincioși la casele lor, procurându-le multă mângăere și bucurie. La masa oferită apoi de familia ospitalieră a pâr. *Horga*, care a decurs într'o atmosferă familiară, Psf. *Iuliu* a toastat pentru Părintele Creștinătății și

Maiestatea Sa Regele, exprimându-și totodată mulțumita pentru dragostea cu care au ținut să-l primească și înconjure toată suflarea, fără deosebire de confesiune și naționalitate.

Această sfântă și dulce îmbrățișare dintre Tată și Fil, va rămânea neștearsă în sufletele tuturor acelor, cari au gustat dintr'ansa. (s. p.)

Jertfa obștească

Nevoile bisericii au fost multe chiar și atunci când „mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet”. (Fapte 432).

Față celor ce se ridicau împotriva „Un-sului Domnului” făceau „purtându-și unul altuia sarcina”, făcând colecte, întreținând vie legătura dragostei.

Multe sunt paginile „Cărții sfinte”, unde amintire se face despre colecte. Sf. Pavel îndeamnă pe Timoteu să amintească bogățiilor „a fi darnici și cu alții împreună să simțească”. (1 Tim. 6,18). Unii dintre aceștia, s'au lepădat de duhul bogăției, toate vânzându le, primind pilduitoare poreclă. Așa un levit, de neam din Cipru, Iosif, a primit porecla de „Barnaba” = fiul mângăierii. (Fapte 432).

Intre filii duhovnicești ai apostolului loc de frunte țin Macedonenii. Strânsoarea la ei o orânduște Tit și la bun sfârșit tot el o duce. (2 Cor. 8,6). Dărnicia e adânc grăitoare; „sărăcia lor la un belșug de bogăție a dat naștere”. Strânsoarea nu era o poruncă, dar semn de cunoaștere a dragostei era și indemn spre acest lucru făcea, Sf. Pavel zicând: „căutați să sporiiți și în această binefacere”. (2 Cor. 8,7)

Rezultatul era mângăierii, căci „cel ce strângea mult n'avea nimic de prisos și cel ce strângea puțin lipsă nu ducea”. (2 Cor. 8,15).

Așa în vremile apuse, așa și azi. Biserica și toate așezămintele ei au fost susținute prin dărnicia celor buni.

În vremile mai nouă strânsorile de bani în biserică noastră n'au fost rare. Glasuri potrivnice s'au ridicat, nu prin jalbe ci între frați.

Un glas s'a auzit și în „Unirea”. Se zicea că prea multe, căs la timp nepotrivit, că îndăpartează dela biserică. Cât adevăr cuprind aceste plângeri e greu de spus, dar că unele din ele au un temelie oarecare, nu ne îndoiem.

Ca în multe alte lucruri bune și aci putea lua pildă dela alții mai bătrâni și mai înțelepți. În vara anului 1936, într'o singură dieceză din Franța, (Siena inferioară) creștinii au făcut colectă de grâu în valoare de 297.531 măsura fiind 2.131 quintale. Francul nu era devalorizat. Socotit deci la 6,50 lei franci suma se ridică la 1.914.434 (un milion nou sute patrusprezece mii patru sute treizeci și patru).

Cum a fost făcută această strânsoare? N'au fugit de acasă? N'au închis porțile? N'au protestat? Nu! N'a fost nici violență. Mai mult Ofrandele le-au adus chiar credincioșii la parohie. Înainte cu trei luni președintele U. C. A. (o asociație asemănătoare AGRU-ului) a bătut la ușa fiecărui creștin. Acesta se înscrie cu câteva kgr. grâu. Când toți au treerat grâul la o zi dinainte fixată, grâul e adus la parohie. Cu acest prilej se sfințește noua recoltă, mulțumită aducând Domnului. Satul e în zi de sărbătoare. Câteva care împodobite cu verdele așteaptă pe cele ce vin din „adâncul văii” pentruca în cântece de bucurie să se îndrept spre cea mai apropiată gară. Tineri și bătrâni petrec cu lacrimi în ochi cortegiul „Grâului euharistic”. La gară așteaptă președinții asociației cari preiau grâul. În prima Duminică după sosirea grâului la Episcopie vin delegații din toate protopopiatele. Din grâul trimis se slujește o sfântă Liturghie la care episcopul pontifică, corul seminarului cântă, iar delegații satelor se împărtășesc din mâna păstorului. Fascinați de pompa slujbei arhieresti, încântați de corul îngeresc al micilor seminariști și mângăiați de cuvintele părintești rostite la masa obștească de episcop, se întorc în satele lor.

Ce vor povesti fraților lor? Ce făgăduiri noul vor culege? Cum va fi colecta anul viitor? E lesne de înțeles.

□□ Foia „Unirii” □□

Ciocărlia

„Pasărea prin excelență a câmpurilor, paserea agricultorului e ciocărlia, însoțitoarea lui nedespărțită, pe care o găsește pretutindeni în brazda-i atât de apăsătoare, spre a-l încuraja, susține, a-l cânta nădejdea. Nădejdea este vechea deviză a Galilor noștri și de aceea au fost adoptat-o drept pasere națională, această smerită pasăre îmbrăcată atât de săracăcios, dar atât de bogată la inimă și cântare”.

„Natura parecă a tratat ciocărlia foarte mășter. Intocmirea unghiilor o face improprie de a se cocoșa pe ramuri. Ea cuibărește pe pământ, aproape de sârmanul iepure și fără alt adăpost decât brazda. Ce viață precară, aventuroasă, în momentul când ea clocește! Ce de griji? Ce de neliniști? De abia o bucată de pajigă dacă ascunde ochilor cânelui, ulgalei, șoimului, dulcele tesaur al acestei mame. Ea clocește la lufcală, crește la repezeală pulșorii tremurători. Cine n'ar crede că această nenorocită n'ar împărtăși melancolia tristului ei vecin, al iepurelui?”

„Dar contrariul are loc: printr'o minune neașteptată de veselle și de ultare ușoară, de ușurătate, dacă vreți, și de nepăsare franceză: Paserea națională, de abia se simte în afară de primejdie, își regăsește toată seninătatea, cântarea, bucuria-i nestăpânită. Altă minune: primejdiile ei, viața-i precară, încercările cru-

dele nu-l învârtocescă inima; rămâne pe cât de bună pe atât de veselă, sociabilă și increzătoare, oferind un model destul de rar între pasări, de dragoste frățescă; ciocărlia, ca rândunica, va muri la nevoile pentru surorile ei. Cea mai mică rază de soare îi ajunge, ca să-i redea cântecul. Este fiica luminei. De când începe ziua, când orizontul se împurpurează și soarele se arată, părăsește brazda, ca o săgeată, și duce cerulul imnul bucuriei sale.”

„Acest glas sonor, puternic, dă semnalul secerătorilor:

„Trebue să plecăm, zice tatăl; n'auziți ciocărlia?”

„Ea îi urmează, le spune să albă curaj, în orele calde îi invită la somn și alungă insectele. Nici o altă gusă nu e capabilă să lupte cu a ciocărliei în ce privește bogăția și varietatea cântării. Ea cântă una după alta o oră întreagă fără a se întrerupe o jumătate de secundă, înălțându-se în aer până la înălțimi de mii de metri și mergând drept înainte în regiunea norilor, spre a atinge înălțimi mai mari, și fără ca una singură din notele sale să se piardă în această imensă călătorie”.

„Care privilegiu ar putea face asemenea?”

Aceasta-i minunata descriere a ciocărliei, leșită din peana mălastră a lui *Michelet*.

Gîngașul nostru poet *Vasile Militaru* preaslăvește și el în cuvinte adânc simțite această minunată pasăre: „Slăvită fie-ți vlersuirea, ciocărlie fermecătoare”.

„O, nu mă nșel când zic adesea că nu poți fi decât [minune,

Căci dacă n'ai fi o minune atât de mare precum eşti! Atât potop nebun de cânturi din pieptul tău plăpădat [o, spune, Cum ai putea să scoți, în largul și adâncul slăvilor [cerești?

Se întreabă poetul: oare ce spune ea cu atâta farmec în glas, de veacuri, omenirii? De ce se ridică cu atâtea valuri de cânt în slavă cea albastră, ca în urmă să cadă cum cad plumbul diu adâncimi adânci de cer? Enigmele o deslegă tot poetul, spunând atât de dăru-

„O, fi deapurarea slăvită, minune sfântă ciocărlie, Ce ametești suind în zare deasupra câmpului și înălțimii. Căci tu înalți un imn de slavă de negrăită măreție, A celor ce, plecați pe brazdă, sunt mucenici umili ai [muncii...”

Sub farmecul cântecului ei limpede tot mai plin de mângăiere, se leagănă vrea pe brazdă cogașii prin livezi. Tot ea umplu cerul și pământul cu cântece de bucurie, atunci când sămănătorii svârle larg întâia mână de sămânță, menind ca gila să-i aducă din fiecare bob o mite. Când lanurile aurite se leagănă cu spice grele și secerile fug prin lanuri, lucind ca niște șerpi de argint, atunci paserea noastră urcă cu tot mai multă sete spre slava miilor de stele, cântând de parecă n'ar încăpea-o locul. Din cântul ei, ca dintr'o undă răcoroasă de apă limpede, se adapă și muncitorii și boii care trag în jug, și acei cântec cu vraja lui nefărmită pune har în fiecare săpă, și când plugurile ară, ară și ei cu fiecare plug. Menirea, paserei acesteia, căreia îi atribue slujbă oarecum sublimă sacrală este, ca munca istovitoare a țărănilor de care viața ni-se leagă, s'o cânte în vlersuirea

Congresul euharistic XXXIV

În zilele de 25—29 Maiu a. c. s'a ținut la *Budapesta* al 34-lea congres euharistic internațional, într'un mod atât de strălucit, cum poate nu s'a mai văzut. Vom căuta să dăm aici o mică dare de seamă.

Sunt mai bine de 50 ani, de când catolicii din lumea întreagă se adună în jurul lui Hristos în sfânta Euharistie, pentru a-și dovedi credința, a-L preamări pe El, a-i cere iertarea păcatelor și a lua hotărâri privitoare la viața creștinească. Inceputurile congreselor euharistice se datorează unei smerite fecioare din Franța, d-șoara Tamisier, a cărei stăruințe au adus la finerea celui dintâi congres euharistic, în Lille (1881). De atunci s'au ținut în următoarele localități: Avignon (1882), Liège (1883), Fribourg (1885), Toulouse (1886), Paris (1888), Anvers (1890), Ierusalim (1893), Reims (1894),

Noi nu suntem specialiști în materie. Nu vom formula, deci, critici și nu dăm sugestii. O observare doar' care bate la ochi: cele mai multe capitale stau la marginea provinciei, nu în centrul ei. Apoi: unele râuri abia ating provincia căreia îi dau numele. Oltul trece numai pe la colțul de sud al provinciei sale, care este propriu zis a Mureșului ce o străbate în toată întinderea. Crișurile nu au, pentru teritoriile de nord, importanța Someșului. De asemenea, e cam forțat a numi Banatul provincie a Mureșului. — Din capul locului, noi nu înțelegem de ce au trebuit părăsite vechile numiri istorice ale ținuturilor. Toate țările se silesc să păstreze tradițiile și urmele trecutului. Aceasta nu e în paguba unității. Dimpotrivă.

Aceste observații însă nu ating principiul descentralizării pe care vrea să-l înfăptuiască noua lege și căruia nu-i putem ura decât izbândă deplină.

Paray (1897), Bruxelles (1898), Lourdes (1899), Angers (1901), Namur (1902), Angouême (1904), Roma (1905), Tournai (1906), Metz (1907), Londra (1908), Colonia (1909), Montreal (1910), Madrid (1911), Viena (1912), Malta (1913), Lourdes (1914), Roma (1922), Amsterdam (1924), Chicago (1926), Sydney (1928), Cartagena (1930), Dublin (1932), Buenos-Ayres (1934), Manila (1937).

Cum vedem, congresele euharistice s'au ținut la început mai mult în Franța de unde au pornit, abia cu încetul au trecut și în celelalte țări ale Europei și ale lumii, mai ales după războiu. Vorbim de congresele euharistice mondiale, adică ale lumii întregi, pentru că de atunci au luat ființă și congresele euharistice naționale, adică ale unor țări, sau dieceze, ale unor dieceze. Acestea din urmă vor trebui să se înceapă și la noi Români, cari nu ne putem gândi să putem avea la noi un congres euharistic mondial.

Precum este cunoscut cititorilor noștri, anul acesta fiind rândul să se țină congresul în Europa centrală, la cererea Ungariei, care anul acesta sărbătorește 900 ani dela moartea încreștinătorului ei, regele Ștefan cel Sfânt, s'a hotărât finerea acestui congres la Budapesta. Hotărârea odată luată, țara și-a dat toată silința, ca prin pregătire de aproape un an și jumătate, să asigure reușita acestor serbări ale lumii catolice la cari Sfântul Părinte a delegat pe Eminența Sa Cardinalul Secretar de Stat Eugen Pacelli.

Luni, 33 Maiu și-a făcut intrarea în Budapesta Cardinalul Pacelli, venit dela Roma cu o suită de 14 persoane, în tren special. A fost primit cu mare paradă și găzduit la palatul regal.

Marți, 24 Maiu a fost primirea oaspeților din toate părțile lumii, veniți în grupuri și cu trenuri speciale. Au luat parte la congres, în

Strânsorile de bani în naturall făcute la noi au fost frumoase, iar dările de seamă ce au urmat acestora, au mângăiat și incurajat multe suflete. Totuși cred că s' departe de cea mai sus pomenită pe care am aflat-o în cartea „L'apostolat rural”, de Victor Bettencourt preș. U. C. F. A. (Union Catholique dela France Agricole Ed. Spes. Paris 1937 pag. 96—105).

Ce ne lipsește pentru a o ajunge? Bună orânduire și haină de sărbătoare.

Pr. Șt. Medveșan

Reorganizarea administrativă a țării. N'a fost guvern la cârma țării, care să nu fi avut ambiția de a face o serioasă și radicală „reformă administrativă”. Și nu dintr'o simplă mâncărime de a face legi. Ci fiindcă era cu adevărat necesară. Asta o știm și o simțim cu toții. — Constatăm însă, în același timp, că n'au reușit. Problema este, într'adevăr, atât de complexă, încât era firesc ca primele încercări să nu poată avea decât caracterul de experiențe și de îndreptar pentru orânduirea definitivă. „Definitivă” relativ, de sigur. Până când și ea va trebui „reformată”.

La acest punct ne găsim acum. Guvernul a publicat un nou proiect de lege administrativă, care vrea să înfrunte bărbătește greutățile de toți cunoscute. Vrea să realizeze o descentralizare reală prin împărțirea țării în provincii (așa cum făcuse legea din 1929); dar să dea administrației etatizate și independența necesară față de organele electiv locale, importanța cărora trece pe planul al doilea. — Proiectul e încă în studiu. Se pare totuși, după cum citim în gazete, că principala lui înnoire: *provinciile*, au căpătat forma definitivă. Numărul lor a fost fixat la 10. Vor purta numele principalelor râuri care udă teritoriul respectiv. Iată-le: *Mureș*, cu capitala Timișoara; *Jiu*, capitala Craiova; *Dâmbovița*, cu Bucureștii; *Dunărea*, cu cap. Constanța; *Prut*, cu cap. Galați; *Nistru*, cu cap. Chișinău; *Stret*, cu cap. Iași; *Suceava*, cu Cernăuții; *Crișuri* cu cap. Cluj și *Olt*, cu capitala Alba-Iulia.

fără seamă lui Dumnezeu sfântul. Se putea concepe o apoteoză mai frumoasă decât aceasta pentru pasarea brazdelor noastre, cu aparență atât de umilă și haină atât de săracioasă?

Frumos ne-o zugrăvește Michelet. Dar trebuie să mărturisim, că poetul nostru român a atins culmi mai înalte și vorbește cu o elocvență ce te zguduie în fibrele cele mai intime ale sufletului.

Ci eu văd în ciocările ceva și mai mult și mai înalt. Văd în ea simbolul sufletului dornic după cer, însetat de Dumnezeu. Ea, pasarea brazdel, a ogoarelor noastre, se smulge din cătușele țării, se eliberează și scutură pareca legea gravitațiunii care o leagă de pământ, și pornește în sus, tot mai în sus, până devine nevăzută privirilor noastre. Și acolo sub privirile lui Dumnezeu, îi cântă Lui, numai Lui, neturburată de privirile oamenilor, a fapturilor celorlalte, priviri ce ar putea fi atât de indiscrete.

Lia, fecioara de împărat din legenda Ciocărilor, frumoasa Lia, decât care n'a fost copilă'n viață mai dulce, mai aleasă, s'a îndrăgostit și ea de mândrul soare și a pornit să-l caute încălecând pe Graur calul ei șarg. A refuzat mâna celor mai viteji și mândri feciori de împărați vrăjii de farmecul ei, a Craiului Roșu, a Craiului Alb și a împăratului Peneș și altor mulți ca frunza, robită numai de mândrul Soare, care seamăn în lume nu are. Și-a atins ținta doririlor. A ajuns la palatul de cleștar al soarelui. Și-a văzut iubirea răsplătită de iubirea înfocată a Soarelui, și părea

că a ajuns la culmea fericirii străbătând țările cerului alături de iubitul ei. Dar tocmai atunci a ajuns-o blestemul mamei soarelui. „Dar cruntul blestem sboară, se suie pân' la L'a, și-a soarelui mireasă lovită fulgerată din ceruri cade'n mare, lucind ca o săgeată”. De atunci sufletul ei fericit, închele povestea marele nostru Alexandri, luat-a forma vie, de o mică drăgălașă duloasă ciocărilor, ce veșnic către soare se nălță în ardoare, chemându-l primăvara, cu dulcea ei cântare”. Legenda aceasta a ciocărilor, identică în fond cu celelalte citate de S. Fl. Marian, sintetizează soarta tuturor iubirilor curat profane, a căror sfârșit este și fi-va deapururi tragice ca iubirea mândrei fete de împărat. Ea este fugară, efemeră, deșertăciunea deșertăciunilor, ca tot ceace nu-și are rădăcinile și nu-și trage ceva din sferele cereșii.

Ci eu prefer să văd în pasărica noastră avântul curat al sufletului spre Dumnezeu, adevăratul nostru Soare al dreptății, care luminează pe tot omul ce vine în lume.

Nu mai în apropierea lui se simte bine omul, El este lumina noastră, El este viața noastră, El este fericirea noastră. De aceea ne cântă ciocărilor de sus, din înălțimi eterice, din culmile străvezii ale atmosferei. Vrea să ne arate că numai în apropierea Domnului, Cel ce rezidă întru înălțimi, se umple sufletul de veselie curată și este dispus să cânte cântările Domnului. Cum vom cânta cântarea Domnului în pământ strein? Pământul nostru este plin de păcate. Mai bucuros decât a cânta aci, în mijlocul mocirlei fărădelegilor, ne atâr-

năm și noi harfele noastre de săciile plângătoare ale acestui pământ păcătos. Vreți cu tot prețul să cântăm Domnului? Să părăsim acest pământ și să ne înălțăm cu sufletul la Domnul, desrobindu ne de patimi și atunci aprinde-ze-va schintea Dragostei în suflete și va izbucni spontan valul perlat al cântării.

Bine zice Iules Renard: „Ciocăria trăiește în ceruri, și este singura pasăre a cerului, care cântă, ajungându-i cântarea până la noi”. Cântarea ei este deci simbolul a ceea ce trebuie să fie și cântările noastre. Trebuie să fie împrumutate cerului, dacă vrem adevărat să aducem cerul pe pământ.

Ciocăria este pentru noi un veșnic îndemn, o permanentă chemare: „Sus s'avem inimile”, căreia trebuie să-i răspundem prompt: „Avem către Domnul”. Iată marea lecție pe care ne-o dă mica pasăre.

Și mergând mai departe pe linia acestei idei, aceeași ciocărie ne anticipă, oarecum, fericirea ce ne așteaptă în viața de veci când fi-vom mereu în preajma Domnului, când fi-vom vedea față la față. Dacă avântul spre cerul în această viață, avânt ce nu e continuu, ci vremelnic și mărginit la anume epocă a anului, îi prilejuește acestei pasări atâta val de bucurie încât umple cerul și pământul cu cântarea ei, ce nu va fi oare cu sufletele noastre acolo sus când fi-vom mereu în apropierea Domnului o veșnicie întreagă? Au nu vom cânta atunci cu gâtlejuri pline și neobosiți, în veci și pururea, plini de fericirea cea mai aleasă și curată? Ochiu de om n'a văzut, ureche de om n'a auzit, și la inima omului n'a

total, 15 cardinali, vre-o 40 mitropoliti și peste 200 episcopi, apoi prelați, Superiori ai ordinele religioase, călugări și preoți, în număr de peste 2 mii, și sute de mii de credincioși, între cari vre-o 60 mii veniți din străinătate! Sub durata congresului, în fiecare zi peste 2000 de liturghii, celebrate la diferite altare ale orașului, aduceau jertfă Celui Preaînalt! **Marți 24 Maiu** la 6 d. a. a avut loc ședința festivă în onoarea Cardinalului Pacelli, la care au vorbit ministrul de externe Kanya, primarul Budapestei Szendy, președintele Acțiunii catolice din țară Zichy, și le-a răspuns tuturor Eminența Sa. După aceea copiii diteritelor școli, cu cântări, jocuri, mai pe urmă un țăran de 100 ani, cu cuvinte mișcătoare a salutat pe delegatul Papei (țăranul se cheamă Balla Sándor, din Kecskemét, și are 100 ani și 7 luni)! Eminența Sa a vorbit din nou, mulțumind și dând binecuvântare.

Miercuri 25 Maiu au făcut liturghii solemne: primatele Ungariei în Basilică, episcopul rutean Pap A. în biserica gr. cat. și cardinalul Roey, primat al Belgiei, în biserica universității. În aceeași zi înainte de masă s'au deschis trei expoziții: aceea a Carității, a Artelor Frumoase și a Florilor. Apoi la orele 10,30 a fost o ședință a scriitorilor și gazetarilor din toată lumea, în onoarea s. Euharistiei. Aici au vorbit, contele Dalla Torre șefredactorul lui Observatore Romano, Leo Merklen șefredactorul lui La Croix dela Paris, episcopul Ju-Pin din Nanking (China), canonicul francez Poncheville și Card. Goma primatul Spaniei. Era să vorbească generalul Moscardo, eroul dela Alcazar, dar nu a putut veni. — După masă la orele 4,30 s'a ținut ședința de deschidere a congresului. După citirea bulei papale au salutat congresul: primatele țării, ministrul Cultelor, episcopul Heylen de Namur, președintele comitetului permanent, după cari Em. Sa Cardinalul Pacelli a ținut o vorbire puternică despre s. Euharistie. S'a expediat o telegramă Sfântului Părinte.

Seara regentul a dat o cină în onoarea Legatului și a celorlalți cardinali.

Joi 24 Maiu dimineața a fost liturghie în liber, pe Piața Eroilor. Era în program *cuminecarea tineretului*. Se anunțase 114 mii copii de școală și au mai venit și alți tineri, așa că s'au

pătruns ce a pregătit Domnul aleșilor săi. Va să zică cântarea ciocârliei este o anticipare, o întrezărire a ceea ce ne așteaptă în viața de veci, acolo unde nu este durere nici înfrângere nici suspin, ci viață fără de sfârșit. În viața de veci, zic, unde întru lumina lui văzând lumina, inundați fiind de focul razelor sale luminoase, răsună-vor cuprinsurile imense ale cetății de cleștar a Domnului, de șanale și Allula veșnice. Ce fericire!

Față de acest rost al ciocârliei, dispăre rolul celui-l atribuit ciocârliei delicata poetă germană Annette von Droste-Hülshoff, de crainic al soarelui, care părăsindu-și culcușul de purpură se pregătește să intre în sala splendidă de cleștar, unde tronează el pe scaun de aur și nestemate. De crainic, care deșteaptă prin glasul său pe toți pagii Soarelui, pe toți muzicanții și servanții lui ca să-l însoțească și să-l facă cortegiul de onoare la intrarea-l triumfală în sala luminoasă a tronului. Eu l-am rezervat un rol cu mult mai sublim și de o semnificație mai adâncă.

Tu, iubite cetitoriule, când auzi cântarea ciocârliei răsunând în slăvile senine ale cerului, adu-ți aminte de tot, ceea ce ți-am spus în legătură cu mica pasăre și nu vei regreta niciodată.

man.

împărțită 150 mii, treisute de preoți au cuminecat mereu timp de două ceasuri. Fiindcă cu fiecare copil au venit părinții ori barem unul dintre ei, putem zice că la liturghia aceea, făcută de Cardinalul Verdier primatele Franței, au luat parte 300 mii. Nici nu ne putem închipui, cum s'ar face la noi o cuminecare în număr așa de mare; dar iată, ce sunt congresele euharistice!

În aceeași zi înainte de masă s'a ținut o ședință euharistică a proșimei în Basilică, iar după masă s'a ținut prima ședință publică a congresului, sub prezidiul episcopului H-y'en. Vestitul orator Tihamer Toth a vorbit despre legătura ce o face s. Euharistie între noi și Dumnezeu; a mai vorbit contele Dalla Torre, apoi a urmat *salutul diferitelor țări, fiecare în limba sa*. De data aceasta au salutat: Anglia, Argentina, Australia, Belgia (în 2 limbi), Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Cehoslovacia (în latineste, ca să nu trebiască a vorbi în 4 limbi), Chile, Dania, Danzig, Egiptul.

Seara a fost o minunată procesiune euharistică pe Dunăre. Ceva, ca în vis: orașul iluminat de amândouă părțile, cinci vapoare tot lumină, deasupra de pe muntele Gellert reflectoare puternice aruncând vâpăi de raze, cântările răsunând în noaptea luminoasă din piepturile sutelor de mii de oameni așezați în rând dealungul Dunării, podurile numai o lumină, de încheiere joc de foc și de lumini pe Gellert, toate acestea sunt ceva ce nu se poate povesti, numai vedea! Și toate în onoarea lui Hristos!

Vineri 27 Maiu, în Piața Eroilor, s'a făcut o liturghie pentru lupțatori, de Cardinalul Gerlier dela Lyon, care însuși a luptat pe front. Au luat parte cam 50 mii și 100 preoți au făcut cuminecările. Iar ceva mai târziu, în Basilică, s'a ținut o liturghie grecească pontificată de arhiepiscopul Calvassy din Atena, cu mare asistență. A luat parte și Cardinalul Pacelli, el a citit Credeul în limba greacă. S'au ținut apoi ședințe pe secțiuni: misionară, esperantistă, pentru tinerime, Acțiunea Catolică, familia creștină.

După masă a avut loc a doua ședință publică a congresului, la care a vorbit: Imredy primministru, un episcop francez și reprezentanții următoarelor țări: Estlanda, Finlanda, Grecia, Olanda, Indiile, Irlanda, Iaponia, Iugoslavia, Canada, China, Polonia, Letonia, Siria.

În aceeași zi, episcopii și pelerinii, veniți din Cehoslovacia cam 12 mii, au ținut o adunare a lor la Redută. Deși în aer pluteau norii unei încăierări, ei au ținut să vină aici să dea dovadă de gândul bunei înțelegeri ce trebuie să pătrundă pe toți creștinii. — Iar d-l Paul Bossy, ministrul României la Budapesta, a dat un *ceain în onoarea congresiștilor români*, la care au luat parte: Exc. Lor Mitropolitul Cisar, episcopul Pacha, Fiedler, Robu, Vorbuchner, prepozitul Brinzeu, canonicii Georgescu, Unterweger, Durcovic vicar general, protopopul Rusu (Haedin), păr. Gârleanu, Tălmăcel și un mare număr de preoți; protopopul ort. român din Budapesta, d-nii Victor Vancea, Gyárfás ș. a.

În noaptea de Vineri spre Sâmbătă iarăș a fost ceva foarte frumos: *priveghere* cu rugăciuni și cântări de închinare în fața sf. Euharistiei, pe Piața Eroilor. Au luat parte 150 mii. La miezul nopții s'a făcut sf. Liturghie cu cuminecări. Liturghia a făcut-o primatele Spaniei.

Sâmbătă 28 Maiu episcopul Stoica dela Uzhorod a făcut o liturghie gr. cat. în biserica din Elisabetin. Au urmat ședințele secțiilor: orientală și ale tinerimei, misiunilor și satului. *La secția orientală* au vorbit episcopii Gojdici (Preșov) rutenește, Chartoff (Sofia) bulgărește, Varuhus (Istanbul) grecește, *prepozitul Brinzeu românește*, profesorul Minya (Uzhorod) rute-

nește, prelatul Seman Szantay ungurește. A prezidat Cardinalul Tappouni din Antiohia.

După masă a fost a treia ședință publică la care, după vorbirea unui ministru, au salutat congresul: Lituania, Malta, Mexic, Monaco, Italia, Rusia, Palestina, Portugalia, România, Spania, Elveția și Turcia. Iată dară, câte țări națiuni au fost reprezentate la congresul euharistic! Aici observăm, că din România au vorbit: Exc. Sa Mitropolitul Cisar dela București, un româneste, canonicul Unterweger dela Timișoara în nemțește și dl A. Cifra dela Cluj în ungurește. Trebuie să o spunem, că din toate saluturile ce s'au rostit, poate cel mai frumos a fost acela al Mitropolitului Cisar.

În aceeași ședință s'a citit telegrama primită dela Papa către congres. O asemenea telegramă au primit și gazetarii catolici, cari trimisese și ei din ședința lor telegramă Sfântului Părinte.

Dumneacă 29 Maiu, a fost vrednica încheiere a frumoaselor serbări. Înainte de masă a fost Liturghia solemnă, pe Piața Eroilor, celebrată de Cardinalul Pacelli. La încheierea ei s'a auzit, prin Radio, cuvântul Sfântului Părinte Papa Pius XI către congres. — După masă a fost o măreață procesiune cu sfântul Sacrament dela Basilica pe bulevardul Andrassy până la Piața Eroilor, cam 2 km. Această procesiune iarăș a fost atât de frumoasă, încât ea nu se poate descrie; iar lumea care a privit-o din amândouă părți și de pe piață, a putut fi peste jumătate de milion.

În aceeași seară, trenurile de pelerini au plecat către casă, iar Ungurii au rămas ca să-și înceapă serbările de pomenire ale Regelui Ștefan cel sfânt.

Aici observăm că din România au fost trenuri de pelerini, mare parte romano-catolici. Români uniți au fost vre-o 40—50 neoficial, cari câți au luat parte și la congresul dela Viena în 1912. Oficial, Biserica rom. unită nu a fost reprezentată. S'au văzut delegații și din India, din Insulele Filipine, din China. Numai din două țări nu a putut veni lumea decât pe furiș: din Rusia și din Germania. Frumos îi stă lui Hristos alături de Stalin! Dar Hristos biruește!

N. B.

Lozinci vaticane

În „Curentul” d-lui P. Șelcaru am citit nu odată rânduri pline de bun simț și scrise cu obiectivitate în legătură cu oameni și fapte din lumea catolică. Așa vedem acum că face o serie de observații privitor la cele petrecute și spuse în cadrele recentului congres euharistic internațional din Budapesta d. Romulus Dianu. Reținem ceea ce urmează:

„...În general, se știe că Vaticanul intruchipează înima bine-gânditoare a lumii catolice. Dar nu numai atât, fiindcă în mijlocul unei societăți vulgare, Vaticanul reprezintă o forță morală de primul ordin, și dispune de o impunătoare galerie de diplomați ecleslastici pentru a exercita această forță. De mai multă vreme, Vaticanul stătea totuși sub loviturile pe care comunismul le dădea catolicismului, în Spania. E o forță să-ți suporti fără suspin destinul. E o noblețe, pentru cine știe să vadă superior. Tragedia aceasta, pe care o vor evoca scriitorii și pictorii timpurilor viitoare, se consumă fără scâncet, ca sub foșnetul ultim al unei păduri incendiate.

Acum, după ce acordul anglo-italian a arătat tendința unui aranjament în Spania, Vaticanul poate vorbi. Dar cu ce discreție o face, cu ce desinteresată bunătate. Discursurile Cardinalului Pacelli — mai ales primul discurs dela Budapesta — arată lumii întregi lozincile Vaticanului pentru aceste timpuri triste.

Care sunt lozincile? Nici o ură, nici un exces, nici o discordie. În numele niciunui ideal nu trebuie mobilizată ura. Ura nu este numai un instrument politic urât, dar este și ineficace. Iată propriile cuvinte ale Sanctității Sale Legatului Papal: „În fața prăbușirii pe care pionierii comunismului ateu se forțează să o generalizeze în lume, este dreptul și datorita națiunilor amenințate să se opună, pe propria lor socoteală, și să nu lase pe distrugătorii societății creștine să ducă în mijlocul altor nații torțele lor incendiare“.

„Iată, mai departe, cum continuă *Cardinalul Pacelli*:

„Răutatea inimii și inflexibilul egoism a unora, ura revoluționară a altora, au ridicat între patroni și lucrători — chemați totuși prin natura lucrurilor la o sinceră colaborare, — o barieră unde domnește deoparte și de alta un spirit cu totul opus celui de cordială fraternitate. N'am ști să lăudăm cu destulă înălțime sforțările sublime ale oamenilor de Stat, care se preocupă de a reduce, prin educație sau prin forță, instinctele tulburătoare pentru pacea socială“.

Prin urmare, ca să fie chiar mai clar decât însăși claritatea, educația trebuie să învingă instinctele care adâncesc despărțirea dintre oameni. Cei cari împiedecă dramele sociale prin educație sau prin forță, au în mod anticipat binecuvântarea Vaticanului. Trebuie să se opună cel mai bun, tendinței acestui om modern care e dispus să întrebuițeze armele civilizației în scopuri ce au fost ale omului din caverne.

Observați cu ce vehemență a fost ridicat, de data aceasta, steagul iubirii și al înțelegerii, împotriva celor cari, prin toate mijloacele, și mai pretutindeni, încearcă să organizeze războaie fratricide, în sânul aceleiași națiuni. Fără beneficiul forțelor morale din lume, civilizația nu mai merită a fi salvată. Trebuiesc replombate spărturile, reparate inutilitele sfășieri din trupul continentului și al țărilor lui.

„Pentru noi, desbaterile Congresului Eucharistic sunt reconfortante. Din ele se desprinde un spirit de ordine, de supunere, de demnitate umană. Nu s'a vorbit ca la Biserica, și e bine că a fost așa. Dar s'a dat un avertisment tuturor celor cari știu să înțeleagă: fiți fericiți iubindu-vă, și nu vă întindeți pe masa de operație fără nevoie urgentă, oricât de abili ar fi străinii cari vă povățuesc în acest sens. Fiindcă s'ar putea întâmpla ca ura să nu fie numai numele boalei, dar și numele chirurgului.“

Ascultați pe Stăpânul vostru și numai pe El, care știe, pe El care e unul singur, pe Șeful Statului, și care vă apără de molimile revoluționare. — Cred că e clar“.

Danie cu adevărat princiară. Guvernul francez a trimis mai multor așezăminte culturale românești cărți în valoare de peste un milion franci. Predarea acestei danii de care s'a împărțit Patriarhia Română, Academia Română, Fund. Univ. Regele Carol I, Școala Politehnică, Academia Națională de muzică și alte așezăminte culturale din Capitală, s'a făcut în cadre sărbătorești la Legația Franței din București. Însemnătatea acestei manifestații franco-române au reliefat-o în cuvinte, subliniate de asistență cu aplause călduroase, d. A. Thierry, ministrul Franței și Psf. Nic. Colan, episcopul ortodox al Ciuului și ministru al Educației Naționale.

S'a coborît Mântuitorul la iad?

De praznicul Învierii Mântuitorului, sf. Biserica, prin sfinții săi Părinți, cântă cu glasul bucuriei iluminate: „Coborîtu-te-ai întru cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice, cari țineau pe cei legați, Hristoase, și a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt“. (*Cantav. VII. Învierii*). Ceeace, cu alte cuvinte, înseamnă că în timp ce trupul Mântuitorului a fost așezat în mormânt cu multă pietate de Iosif din Arimateia și ceilalți ucenici, sufletul său s'a coborît întru cele de jos, spre a deslega legăturile celor drepti, morți înainte de venirea lui. Această învățătură de credință a Bisericii se bazează pe sf. Scriptură. Sf. Petru zice: „Isus Hristos a înviat după ce a rupt legăturile iadului“. (*Fapte, 2, 24*). Pentru a înțelege mai bine această acțiune de mântuire a Mântuitorului, trebuie să distingem cele trei locuri despre cari ne vorbește sf. Scriptură, referindu-se la iad.

Iadul propriu zis: „Mergeți dela mine blăstămaților în focul cel de veci, care este gătit diavolului și ingerilor lui“ (*Mat. 25, 41*); „unde viermele nu moare și focul nu se stingă“. (*Marcu, 9, 44*). Purgatorul: „E un lucru sfânt a-se ruga pentru cei morți, ca astfel să fie mântuiți de pedepsele lor“. (*II. Macav. 12, 46*). Iar sf. Pavel: „Sunt unii cari se mântuesc, însă așa ca prin foc“. (*I. Cor. 3, 15*). Al treilea e locul unde petreceau sufletele celor drepti, morți înainte de Mântuitorul, și cari nu puteau intra în împărăția cerească, fiind aceasta închisă prin păcatele protopărinților. Acest loc de comun se numește *limb*, iar în Sf. Scriptură *sânul lui Avram*: „după ce Lazar a murit, a fost dus de ingeri în sânul lui Avram“. (*Luca, 16, 22*).

În care din aceste locuri s'a coborît Mântuitorul: în toate trei, ori numai într'unul? Sf. Biserica încă n'a specificat. Deci ne lasă să credem că s'a coborît în toate trei: în iad, în calitate de principe vătămat de supușii săi, pentru a-i rușina și pedepsi chiar prin prezența Lui. Ruperea legăturilor despre cari ne vorbește sf. Petru (*Fapte, 2, 24*) s'ar referi deci la dreptii din limb și purgator. Sigur, dreptii din limb, unde așteptau răscumpărarea Adam și Eva, Avel, Noe, Avram și toți patriarhii, David și ceilalți profeți și drepti ai vechiului testament, nu sufereau nici o pedeapsă fizică. Ei repetau cererea pe care deatâtea ori o făcuse David încă fiind în viață pământească: „sufletul meu suspină și tânjește după curțile Domnului; inima mea și viața mea se istovesc de dorul Dumnezeului celui viu“. (*Ps. 83, 2*). Din acest motiv Mântuitorul a dus acestor suflete fără întârziere solia mântuirii: păcatul distrus, diavolul subjugat, dorința lor împlinită, ceriul deschis...! Cu această ocazie a împărțit aceste suflete de o lumină cerească, în urma căreia s'au învrednicit a contempla esența divină, în care va consta fericirea veșnică; după promisiunea de altfel făcută încă în aceeași zi tâlharului celui din dreapta: „astăzi vei fi cu mine'n rai“. (*Luca, 23, 43*).

Iată cum ne descrie *Ecatertina Emerich* în viziunile sale: (*Visions D'Anne Ec. Emerich, V. III. p. 335. p. I. A. Dulley*), coborîrea în cele de sus a Mântuitorului. După ce contemplează pe Mântuitorul pe lemnul crucii, continuă: „Meditația mea s'a oprit asupra sufletului Mântuitorului, având o viziune asupra coborîrii la iad: acest tablou este atât de bogat în amănunte încât n'am putut reținea decât o parte; voi încerca s'o descriu cum voi putea mai bine. Când și-a dat Mântuitorul sufletul, pe lemnul crucii, scoțând cel din urmă strigăt, l-am văzut în formă luminoasă pătrunzând la picioarele crucii, însoțit fiind de numeroși ingeri, între cari și Arhanghelul Gavril. Locul unde-a ajuns sufletul Mântuitorului era împărțit în trei părți, constând din trei lumi. Mi-se

păreau de formă rotundă, fiind despărțite una de alta prin sfere cari le'nconjurau. Înaintea limbului era o câmpie senină și luminoasă unde seoseau sufletele din purgator, înainte de-a intra în rai. Limbul, unde așteptau răscumpărarea cei drepti, era înconjurat de-o sferă cenușie-intunecată, și împărțit în mai multe cercuri. Mântuitorul luminos și strălucitor, însoțit fiind de ingeri, pătrunse între două din aceste cercuri, dintre cari cel din stânga cuprindea sufletele patriarhilor dinaintea de Avram; cel din dreapta sufletele dreptilor dela Avram și până la sf. Ioan. Ei încă nu l-au recunoscut pe Mântuitorul; nădejdea lor a devenit însă mai vie, dorințele mai arzătoare; locurile strănte unde stărniau în așteptare păreau că se lărgesc. Ca un vifor de aer luminos s'a coborât peste ei, adumbrindu-i cu roua prevestitoare de mântuire. Mântuitorul pătrunse mai adânc între cele două cercuri, într'un loc mai întunecos, unde se aflau Adam și Eva; adresându-le câteva cuvinte, l-au recunoscut prosternându-se și adorându-l cu negrăită bucurie.

„De aci Mântuitorul, la cortegiul căruia s'au mai adăugat și protopărinții noștri, au pătruns în limbul patriarhilor cari au trăit înainte de Avram. Acesta era un fel de purgator, pentru că aici erau și dhuri necurate, cari turburau pe unele din suflete. Ingerii bătură'n porți și porunciră să li-se deschidă: — deschideți, deschideți porțile! Isus intră biruitor și triumfător. Duhurile rele s'au retras din fața lui urlând: — Ce vrei tu? De ce ai venit aici? Ori vrei să ne răstignești? Ingerii îi înălțătură și-i alungară din fața Domnului. Sufletele cari așteptau în această parte a limbului, nu aveau decât o cunoștință foarte palidă despre venirea Domnului. Mântuitorul le vorbi, și ele îi premăriră! Sufletul Mântuitorului pătrunse apoi, în cercul din dreapta, unde era limbul propriu zis: aici găsi pe tâlharul din dreapta pe care ingerii-l duceau în sânul lui Avram, și pe tâlharul din stânga, care s'a coborît la iad, târât de diavoli. De aci pătrunse în sânul lui Avram, înconjurat de sufletele eliberate, ingerii buni, și diavolii înălțătuți. Acest loc era deasupra tuturor celorlalte. Diavolii refuzară să intre, dar au fost siliți de ingeri să-i urmeze. Toți sfinții vechiului Testament se găseau aici. La stânga se aflau: patriarhii, Moise, judecătorii, regii. La dreapta profeții, strămoșii lui Isus după trup cu părinții lor, până la Ioachim și Ana, Iosif, Zaharie, Elisabeta și Ioan Botezătorul.

„În această parte a limbului nu era nici un duh necurat; sufletele din acest loc nu sufereau nici o pedeapsă, afară doar de dorința arzătoare cu care așteptau plinirea răscumpărării. Acum dorința le era împlinită, timpul sosit; toate aceste suflete au fost umplute de-o fericire negrăită, salutând și preamărind pe Mântuitorul venit ca să le ducă la cer...! Multe din aceste suflete primiră imediat porunca de a-se reîntoarce pe pământ, și luându-și trupurile să mărturisească pe Isus. Aceștia au fost aceia cari au înviat în Ierusalim, arătându-se multora. (*Mat. 27, 53*).

„Mai departe am văzut apoi, cum Mântuitorul pătrunse într'o sferă mai adâncă, unde se găseau sufletele păgânilor pioși, cari au presimțit adevărul și au dorit să-l cunoască. Cum însă se închinaseră la idoli, numeroase dhuri necurate erau răspândite printre ei. Diavolii fură siliți să-și recunoască falsitățile și minciunile lor, și aceste suflete se'nchinară și ele Mântuitorului cu o pietate mișcătoare. Și aici diavolii fură înălțătuți și alungați. Isus Răscumpărătorul a trecut apoi prin toate părțile limbului, pretutindeni eliberând sufletele cari erau în așteptarea răscumpărării, însă suferințele de care am fost cuprinsă, nu mi-au permis să pot reținea și povesti totul.

L-am văzut apoi îndreptându-se ca un judecător mâniat, spre iad. Iadul mi-a apărut în forma unei bolți, imensă, tăiată în stâncă, și de-o înfățișare îngrozitoare; întunecul stăpânea peste tot, pătruns doar de o lumină palidă cu reflexii metalice. Porțile fură zdrobite: un urlet groaznic năvăli înafară, și lumea întunecului era înaintea mea.

Locuința fericiților din cer mi-a apărut, sub forma Ierusalimului ceresc; ca un oraș compus din clădiri mărețe, așezate în mijlocul unor grădini, pline de flori și fructe minunate, a căror frumusețe varia după gradul de fericire a celor ce le locuiau. În timp ce în împărăția cerească totul este ordonat și armonios, după legile fericirii perfecte, a armoniei veșnice, și păcii nemărginite; în iad dimpotrivă, totul este disordine: nu stăpânește decât neînțelegerea, ura și desnădejdea.

În iad speciile de perversitate și minciună sunt pedepsite printr'un număr nemărginit de chinuri. Totul este plinirea desnădejzii și mahnirii, la gândul că fiecare, conform dreptății dumnezeiești, culege ceea ce a semănat prin păcate. Aici fiecare vede și înțelege în toată goliciunea esența păcatului...; a acestui șarpe veninos care sfâșie și rupe pe veci, pe aceia, cari l-au nutrit la sânul lor!

Toate aceste lucruri se pot înțelege, dar e imposibil de a-le descrie în amănunte.

Când îngerii au delăturat porțile, s'a ridicat ca o mare furtunoasă, de urlete, vaere, blăstămuri și injurii. Îngerii au împrăștiat și nălănit armate întregi de diavoli furioși; toți fără siliți să adoare și recunoască pe Mântuitorul, ceea ce a fost pentru ei un iad și mai chinător; cei mai mulți nălăniți. În mijlocul iadului era o adâncime întunecoasă: Lucifer era legat și nălănit acolo: nori negri și vaporosi planau în jurul lui... Mi-s'a descoperit că Lucifer va fi deslegat: paremi-se cu 50—60 ani înainte de anul 2000. Alți câțiva diavoli urmau a fi deslegați, din timp în timp, spre a veni pe pământ și ispiti lumea. Cred că mulți dintre ei sunt deja deslegați, alții îi vor urma.

(Va urma)

Pr. Vasile Lupu

Praznic românesc în străinătate.

„Soc. Stud. Rom. Creștini” din Strasbourg a aranjat, în ziua de 15 Mai c., un concert de muzică românească în sala Conservatorului din Strasbourg. Tot atunci dș. Elena Văcărescu a conferențiat despre „Eroism și Bunătate”, iar dș. Luzanne Oberthur artistă dela opera din loc, a declamat poezii din El. Văcărescu și M. Eminescu.

Concertul a fost executat de corul Bis. române din Paris și „Corul Asociației studenților Români Creștini”. Impresia a fost din cele mai bune și presa franceză se pronunță în termeni ca aceștia: „Concertul dat de Asoc. Română trece printre cele mai artistice manifestații din întreg sezonul”.

În aceeași zi, la cimitirul militar din Cronenbourg s'a servit un parastas de către Pr. Arhimandrit E. Lait, superiorul bis. rom. ort. din Franța, în amintirea eroilor români morți în Alsacia. Partea corală a fost executată de corul studenților Români. Au vorbit Pr. Lait, Dr. Pius Brânzeu președ. As. studenților și F. Kuintz. Ceremonia religioasă s'a desfășurat în prezența armatei și autorităților civile.

În cadrele concertului de muzică românească dat de către soc. Stud. români din Strasbourg, asociația militară „Souvenir Français”, prin dl general Ponydragin, a decorat pe dl Dr. Pius Brânzeu, — fiul Păr. prepozit N. Brânzeu dela Lugoj, — pentru munca, devotamentul și zelul ce l-a depus în timp de 8 ani pentru îngrijirea cimitirului „Eroilor Români” din Cronenbourg.

Felicităm pe dl președ. al „Asoc. studenților Români [Creștini]” din Strasbourg pentru decorația primită, și cinstea ce ne-o face dincolo hotare, ca un om al științei și al dragostei de neam. (Aurel Jidav.)

Scrisori din Roma

de Dr. N. Brânzeu

Aspecte...

— Ce credeți, ținuta Ducei merită toată încrederea din punctul de vedere al Bisericii? E corectă? Întreb pe doi preoți italieni, cu cari stau de vorbă într'un tramvai.

Grea întrebare. Prietenii mei stau pe gânduri și ezită să răspundă. Mă așteptam la această ezitare, știind că lumea e liberă să-și spună părerea despre orice, și de această libertate fac uz chiar și clericii din Italia. Am auzit d. ex. observări puțin binevoitoare chiar și la adresa deschiderii aceluia grandios bulevard între Tibru și San-Pietro (Via della Conciliazione), pe motivul că mai demult se vedea cupola bisericii deasupra caselor, acum se vede biserica cu piața întreagă! — Totuși după scurtă pauză, unul dintre cei întrebați, cel mai bătrân, începe să spună discret:

— Da. Omul își revine tot mai mult. Să ne gândim, prin ce mari prefaceri a trecut. Era marxist. S'a convertit. Și-a pus de acord situația particulară cu noul crez. Până când, în alte țări, la mormântul eroului necunoscut se fac diferite ceremonii, părăzi, și cu asta se exprimă recunoștința, la noi se face zilnic liturghie pentru eroii neamului. În fine, dintr'o stare cu totală separație între Biserică și Stat, nu am trecut încă acolo unde vor fi unele state în cari această separație nu se făcuse niciodată; dar așa cum suntem, e bine, e cu mult mai bine decât cum ar fi putut să fie.

Îi dau dreptate. De fapt, ce ar fi ajuns Europa, dacă la 1922 se bolșeviza Italia, iar mai târziu Germania? Ar fi ajuns pe aceeași cale Franța. Spania a și făcut-o. S'ar fi bolșevizat Europa centrală, azi ar fi un prăpăd universal.

— Da, îmi răspunde prelatul. Noi știm, ce tristă era situația la 1922 (el era atunci la Milano) și ce perspective și mai triste ne ofereau viitorul...

— Și trebuie să recunoaștem, adaug eu, că până când la celalalt, la Führer, spiritul german genuin a ajuns atotstăpânitor, încât nu ne mai putem aștepta la nici un bine, cel puțin în actualul mers al lucrurilor, Ducele, oricât de totalitar, nu și-a pierdut clarviziunea în ce privește drepturile și rolul religiei în viața popoarelor.

Și cum mergem înainte cu tramvaiul, înaintea ochilor noștri defilează atâtea înfăptuiri edilitare, cari dau dovadă de măreața concepție a Ducei chiar și numai în ce privește Roma. Aici e o șosea, pe care a tras-o peste un cimitir evreesc, mutat cu morși cu tot, în altă parte; ici Via del Impero cu niște hărți mari pe ziduri, hărți ce arată dezvoltarea imperiului roman dela Romulus până astăzi; în atâtea și atâtea părți demolări, îndreptări de străzi și de piețe, parcurile publice admirabil îngrijite. Edificii noi în interiorul orașului nu prea are unde face, dar afară de oraș s'au creat cartiere întregi cu enorme blochausuri. A făcut și aici: vis-à-vis de Palazzo di Venezia (presidenția consiliului) a făcut un palat la fel, de dragul simetriei!

De sigur, traiul nu e ușor, țara reclamă mari jertfe materiale din partea cetățenilor. În asta văd mulți cusurul regimului fascist. Dar sub regimul marxist ce au cetățenii? Cine se

bucură de roadele muncii lor? Aici barem liniștea, ordinea internă, siguranța zilei de mâine.

De aceea, în Italia se muncește și se trăiește fără pretenții, nu ca la noi. Peste tot Italia, afară de regiunea dela Nord, e o țară săracă. Să știe țărani noștri, ce sărăcie e în alte țări, cum e în partea muntoasă a Italiei sau în regiunea Karstului, nu ar fi în stare să mulțumească lui Dumnezeu că ne găsim într'o țară mănoasă ca România! La noi se tot face acțiune de salvare a Moșilor, cu toate că regiunea Moșilor are păduri, fânațe, pășuni, chiar și arători: în Karst cât vezi cu ochii e numai peatră, te cuprind fiori trecând dela Fiume încoace spre Ogulin; bieții oameni adună cu trocuța pământul și-și fac un colțisor de grădiniță, totuși trăiesc, fiind oamenii cei mai pacienți și mai credincioși!

O înaltă personalitate dela Vatican ne spunea odată, că pe când era la Biblioteca Vaticanului, a rugat pe funcționarii de acolo să facă note zilnice de tot ce se chieftuește la ei acasă cu bucătăria. A adunat însemnările fiecăruia de pe un an întreg și a constatat că sunt gospodării unde abia de 2—3 ori la lună se mănâncă carne. (Lasă că acolo nici nu se simte nevoia regimului carnivor dela noi). Ca să-și dea seama cititorii noștri de prețurile din Roma și Italia, peste tot, lăsăm să urmeze câteva: carnea de vită 12—14 lire, mînzat 16—18, vițel 15—24, limbă 11 lire kg-ul, lapte 1.40—1.80 litrul, pâine 1.80 kg., ouă 40—50 ct. bucata, (la sate 30 ct.). Calculați lira cu 8 lei (media între bursa neagră și prețul oficial) și veți avea icoana traiului în Italia.

Dar o țară nu trăiește numai prin bogățiile materiale, ci și mai mult prin cele morale. Mussolini a adus țara sa la cea mai pronunțată stare morală. Acolo căsătoria e în onoare — mai nou nici nu se dau funcțiuni la Stat și în administrație, decât celor căsătoriți — desfrâu e urmărit cu rigoare, exactitatea în serviciu e exemplară. Vor fi sistemele germane ca tehnică superioare, dar în ce privește executarea, nu-mi închipui ceva mai exact și mai ordonat ca în Italia. Imi amintesc că mergând spre Roma peste Assisi, am avut de schimbat trenul în câteva rânduri — luasem o legătură care nu are vagon direct — și mi-se pare la Orte a intrat acceleratul dela Bologna pe care îl așteptam, ticsit de nu știai unde să te urci. Și până ce noi alergam dela un vagon la altul, șeful trenului fluera și trenul pleacă. Întreb pe implegatul de serviciu: acum cu noi ce va fi? Să vedem, spune, și intră în biuro. — Se face trenul B, îmi spune un ceferist. Și în timp de 7 minute a fost aci trenul B, care ne-a luat pe toți și ne-a dus la Roma cu un sfert de oră mai târziu decât cum am fi ajuns cu celalalt. La noi abia la Crăciun și la Paști se fac trenuri B din București-Nord, publicate înainte. Firește, la noi nici nu e traficul ca la Roma.

O altă întrebare, foarte serioasă întrebare, ce am pus-o fraților italieni, e: cine îi va lua locul lui Mussolini, când va fi cazul? La întrebarea aceasta nimeni nu poate să răspundă. Ori se răspunde cu amănunte, pe cari nu le poți publica în scrisori ca acestea ale mele. Dar până atunci sperăm că mai este multă vreme; să dea Dumnezeu ca cele bune să sporască și să cucerească tot mai mult iar cele rele să dispară în măsură tot mai mare. Iar noi să învățăm dela alții, să căutăm să îndreptăm cele de îndreptat, ca să se împlinească odată ce zice un boler din mica Românie de atunci: *în a noastră scumpă țară n'ar fi răd să fie bine!*

Știri mărunte

Sf. Părinte dă ajutoare bănești Spaniei. Până acum, după cum anunță oficial o scrisoare a guvernului naționalist din Burgos, Sf. Părinte a dăruit pentru refacerea bisericilor și ajutorarea năpăstuiților din ținuturile devastate de bolșevici înainte de a fi fost eliberate de naționaliști, mai bine de 500.000 pesetas. Și tot la îndemnul și cu binecuvântarea Vicarului Domnului se desfășoară și acțiunea caritativă a asociației »Sf. Vincențiu« care a adunat sume importante în diferite țări pe seama refugiaților spanioli, pentru cari a și aranjat tabere în Anglia, Franța, Belgia și Elveția.

Readuc acasă osemintele sf. Andrei Bobola. Bolșevicii au fost răpit din Polonia rămășițele pământești ale mucenicului Andrei Bobola și le-au dus în Leningrad să le expună vederii și batjocorei publice. Sf. Părinte intervenind la timp, moaștele au fost scăpate din mâinile nelegiuitorilor și duse la Roma. De acolo vor fi readuse acum cu mare pompă la Varșovia, unde se clădește o biserică monumentală în cinstea sfântului. Pentru preluarea și aducerea scumpei comori în patria sa de origine, va merge în Cetatea Veșnică o delegație numeroasă. Trei zile întregi, înainte de plecarea la drum cu trupul sfântului, vor avea loc slujbe și rugăciuni publice în Roma.

Exerciții spirituale pentru diplomați. După cum e informat »Schönere Zukunft« (22. 5. 38), în Olanda s-au ținut de curând, sub președinția de onoare a nuntului papal, exerciții spirituale de trei zile exclusiv pentru diplomații străini acreditați pe lângă curtea regală olandeză. Toate cuvântările împreunate cu asemenea deprinderi le-a rostit păr. Jezuit Vauplane, fost preot militar francez.

Locale. Dumineca viitoare, de praznicul Rusaliilor, va predica în catedrală păr. Mitropolit Alexandru, iar Luni, a doua zi de Rusalii, va predica păr. Gheorghe Danila, canonic mitrop. — Dumineca trecută *Stolul străjeresc* al Școlii Normale de Fete a aranjat o drăguță *serbare* în sala de gimn. a Institutului Recunoștinții. S'a jucat o piesă într'un act (Portul nostru) și o scenetă alegorică (România Mare), încadrate între puncte de cor, dansuri naționale, exerciții ritmice și declamări.

— În 29 Maiu c. a avut loc ridicarea *pa-villonului străjeresc* al stolului »Inocențiu Micu-Klein« dela liceul comercial de băeți, de sub conducerea păr. Iuliu Maior. Drapelul a fost slințit de păr. Traian Jacodi, în prezența reprezentanților mitropoliei blăjene (prof. Gh. Faina) și a Străzii Țării (dir. Ion Pop-Câmpeanu) și a tuturor stolurilor de străjieri din Blaj.

— Luni trecută păr. Louis Famin, abate belgian, a ținut, în fața unui public numeros, în sala de gimn. a liceului de băeți, o *conferință* cu proiecțiuni luminoase despre întâmplările cu caracter suprafiresc dela Banneux (Belgia).

— Societatea de lectură »Timoteiu Cipariu« (stolul lic. de băeți) a jucat Joi seara, în Palatul Cultural, comedia în 4 acte: O scrisoare pierdută (de I. L. Caragiale). Tinerii debutanți, (între cari și dș. Zina Belu) și-au executat rolurile cu o virtuozitate de artiști veritabili.

De necrezut, și totuși adevărat. După cum e informat organul de publicitate *Vita Ecclesiae* din Roma (15. 5. 38.), în Statele Unite Nordamericane sunt aproape 1000 județe în cari nu se află preoți cu locuință stabilă. — Alta: din totalul de 1.200.000 marinari din marina de comerț 800.000 sunt catolici. Grija suflătească a acestora o poartă organizația »Apostolatul Mării«, care activează în 280 de porturi. Părintele Rockliff care-i preotul și promotorul acestei opere face anual peste 50.000 mile

pe mare ca să lucreze la organizarea tot mai deplină a apostolatului acestuia.

Catolicii din lumea largă. Precum apare din cea mai recentă statistică din Roma, în diferite părți ale lumii catolicii stau numerice în felul acesta: În America de Nord din totalul de 108 milioane, 32 milioane sunt catolici. În America de Sud din 74 milioane 72 sunt catolici. În Africa printre cele 125 milioane locuitori 14 milioane sunt creștini, dintre cari cam jumătate mărturisesc crezul roman. Din cele 997 milioane ale Asiei 27 le dau creștinii.

A fost descoperit un port de-al regelui Solomon. După știri din New York, Institutul American de Cercetări Orientale anunță oficial descoperirea portului Azion-Geber, construit cu treizeci de veacuri în urmă pe malul Mării Roșii de regele biblic Solomon. Arheologii căutau de mult acest port de care se scrie la Cartea Regilor, dar abia o expediție mai recentă a dat de el. Regele Solomon ridicase, acolo, un șantier naval și întemeiasc o înfloritoare industrie de aramă. Afară de aceea întregul comerț al Arabiei se scurgea prin acest centru maritim, acoperit cu vremea de nisipul pustului. — Datele S. Scripturi au cu o verificare mai mult.

Danii binevenite. Pentru biserica noastră din *Broșteni* mai nou au dăruit următorii: Ion Munteanu, brutar (Blaj): 500 Lei; prof. Octavian Modorcea (Blaj): 20 Lei; Oficiul Parohial-Gârbova: 100 Lei; protop. Dr. Liviu Stupinean-Sârmas: 100 Lei; pr. Dumitru Boariu-Micăsasa: 100 Lei; Tractul protopopesc al Odorheiului: 300. Total: 1120 Lei. — Pentru aceste danii curatoratul bisericesc exprimă cele mai simțite mulțumite.

Progresul catolicismului în Madagascar. Cu toate încercările începute din 1613, misionarii catolici n'au putut să se instaleze în Madagascar decât la 1861, când protestantismul s'a fost organizat deja în mod solid. De două ori, în 1885 și 1895, în urma războiului dintre Franța și tribul Hovasilor, misionarii catolici a trebuit să părăsească insula. Cu toate dificultățile însă progresele catolicismului au continuat, și în 1927 Madagascar avea 430.871 catolici. Această cifră întrece cu mult pe aceea a protestanților. În 1937 numărul catolicilor se ridică la 588.812, cu 68968 cateumeni. În decursul anului 1936—1937 au primit botezul 8538 de adulți și 27413 de copii. — Madagascar are o suprafață de 624.407 km² și (cu insulele Maiota și Comore) o populație de 3.701.770 locuitori. Insula principală este împărțită în șase vicariate apostolice, două prefecturi și o misiune independentă; Propaganda a înființat de curând o nouă prefectură apostolică la Maraidava. (*Fides*).

† **Alexandrina Chinteanu** născ. Sohorca, soția protop. Aurel Chinteanu din Sângeorz-Băi, a trecut la cele veșnice în 30 Maiu c., într'al 60-lea an al vieții și 37 al fericitei sale căsătorii. — Odihnească în pace!

Cărți & Reviste

S. ALFONSO M. DE LIGUORI: *Bucură-te Regină*. (Traducere). Săbăoani. 1938. Pagini: 249. Prețul: 25 Lei.

Societatea de lectură »Sf. Bonaventura« a Seminarului Teologic franciscan din Liuzi-Călugăra (Bacău), tălmăcind pe românește această perla a literaturii mariane a săvârșit o muncă pentru care toți cinstitorii români ai Preacuratei le vor fi recunoscători. Traducerea e făcută într'o românească ușoară, simplă și curgătoare, pe înțelesul tuturor, încât cartea aceasta poate fi pusă în mână tuturor. Și dacă mai dorim ceva, apoi dorința noastră este să vedem tradusă cât mai curând și partea cealaltă din celebra operă »Gloriile Mariei« de sf. Alfonso, dascălul bisericesc, ceacă avem acum fiind numai o parte.

ȘTEFAN MANCIULEA: *Biblioteca Centrală din Blaj*. București. (»Cartea Românească«). 1938 Pagini: 23. Prețul: ?

Scurtă orientare asupra comorilor ce a moștenit »Biblioteca Centrală« dela neobosiții muncitori cu peana și îndrăgostiți de cărți pe cari au știut să și-le câștige cu orice preț: Șincai, Clain, Malor, Cipariu și Moldovănuț; asta vrea să fie broșura actualului director a »Bibliotecii Centrale«. Firește că-i numai un crâmpciu din ceea ce nu ne îndoiim că vom afla nu peste mult. Până atunci însă, abstrăgând dela alte considerente, rândurile acestea măsurate pe sgărzenie, sunt și ele un mic omagiu adus marilor cărturari ai Blajului.

BARBU LĂZĂREANU: *Traduceri și traducători*. Din seria »Cu privire la:«, publicată la »Cultura Românească«, în București. 1938. Două broșuri de câte 40 pg. Prețul 16 lei, fiecare.

Pe cât de modestă și nepretențioasă, pe atât e de prețioasă seria de broșuri pe care o scrie d. B. Lăzăreanu: »Cu privire la...« scriitorii și probleme ale literaturii noastre. Numărul lor a ajuns la 22. Ultimele două sunt cele anunțate aci: cu privire la traduceri și traducători. O uimitoare bogăție de informație și cunoștințe a autorului, judecata sigură, spirit fac citirea critic ascuțit și simț pentru umorul sănătos și indulgent, acestor broșurele pe cât de plăcută, pe atât de instructivă.

G. BICHIGEAN-I. TOMUȚA: *Bocete și descântece* din ținutul Năsăudului. Bistrița. 1938. Pagini: 160. Prețul: ?

Folklorul unui popor este oglinda cu reflexe vii a sufletului său. Cece culeg alcătuirii de această natură contribuie la cunoșterea psihologiei neamului respectiv. Păr. Bichigeanu și d. prof. Tomuța, cu osteneala lor într'u a culege vreme de mai mulți ani (1918—1930) mici nestemate folkloristice, și-au câștigat drept la stimă deosebită. — Ar fi bine să aibă imitatori în toate părțile.

Dr. EUGEN BIANU: *Ordinea Obștească*. Indreptar profesional în știința polițienească. București. 1938. Pg. 511. Prețul: 450 Lei.

La prima privire respectabilul volum pe care deotoinic conducător actual al Siguranței Statului îl dă »ca îndreptar profesional« dregătorilor și paznicilor mari și mici ai ordinii și siguranței obștești — cărora este dedicat și, de sigur, destinat — e tot ce poate fi mai străin de preocupările noastre. Despre poliție creștinul știe doar atâta, că trebuie s-o respecti dela distanță cât mai mare; adeva, să te silești a nu-i face cunoștința mai deaproape. — Am primit totuși și răsfoim cu multă plăcere valoroasa lucrare a d-lui Bianu. Autorul ei este un distins elev al școlilor Blajului. Apoi, exemplarul pe care ni-l trimite poartă următoarele rânduri scrise de mână autorului: »Unirea«, gazetei pe care am cetit-o întâi încă în copilăria mea, cu recunoscătoare aducere aminte. Este un sentiment frumos și, din nenorocire, tot mai rar, această recunoscătoare aducere aminte, de care dă dovadă d. Dr. Bianu. Avem deci bune motive pentru a răsfoi cu simpatie cartea D-sale. Abia o deschidem însă, ea ne leagă interesul, Cuprinde lucruri care merită să fie știute și chiar trebuie să le cunoască cetățenii. Partea întâi a cărții vorbește despre principiul de ordine, despre politica ordinii, despre caracterul social al funcțiunii polițienești; caracterul științific al poliției moderne în cele trei ramuri ale ei: administrativă, judiciară și de stat; făcând de încheiere o privire peste istoria poliției românești. Pe cine nu l-ar interesa aceste probleme? Dar cele din partea a doua: doctrina generală a dreptului polițienesc și normele de drept polițienesc administrativ?! Cetățeanul va găsi aci un foarte bun, excelent îndreptar prin vâlmășagul rânduilor de ordine cari reglementează viața noastră obștească cea de toate zilele; normele pe care toți trebuie să le cunoască și să le respecte. Numai partea ultimă a lucrării (începând dela pg. 359) privește direct pe profesioniști; ea dă »principii de tactică și tehnică profesională aprofundată«. Totuși, câți »civilii« nu vor avea curiozitatea de a pătrunde și în aceasta lume misterioasă, pentru care romanele-polițienești le-au aprins fantezia încă din tinerețe?!

Biblioteca populară a Asociațiunii »Astra«. Anul 27; nr. 239—243, în 1937; și 244—247, în 1938. Sibiu.

Crește mereu darul neprețuit pe care »Astra« îl face an de an satelor noastre. Biblioteca ei populară a ajuns la 247 broșuri, îmbrățișând tof câmpul de probleme culturale, sociale, economice etc. în care se desfășoară viața plugarilor noștri. Material ales, tratat de cele mai multe ori de condeie pricepute și competente. Iată ultimele broșuri: — »Zile Mari« de Horia Teculescu; conferințe, pentru sărbătorile naționale: 24 Ianuarie, 10 Mai, 8 Iunie, Ziua eroilor și 1 Decembrie. (Lipsește una care nu trebuia să lipsească pentru 3/15 Maiu!) — Altă serie de conferințe pentru aceleași sărbători naționale conține broșura următoare (No. 240—241):

care poartă același titlu de: „Zile Mari” și e scrisă de Gh. Beniog și Aurel Radu. — În cârtica: „Cărturari români”, păr. I. Agârbiceanu prezintă mari figuri din trecut (Diaconul Coresi, Stolnicul Cantacuzino, Dimitrie Cantemir, Gheorghe Lazăr, Ion Eliade Rădulescu, Gheorghe Barițiu), pentru poporul dela sate. — Nr. 243 este bogatul „Calendar pe 1938”, întocmit de d. H. P. Petrescu, pe care „Astra” îl scoate an de an. — După romanul „Lacrimi și Sânge” de Cornelia Dr. Șotel, d. George E. Racoți a lucrat o piesă teatrală în 3 acte și 2 tablouri, care formează Nr. 244 al bibliotecii, sub titlul: „Din Durerile Maramureșului”. — Altă piesă teatrală, tot în 3 acte, este cea a Păr. Sabin G. Truția: „Cămin pustiu”, Nr. 245 al bibliotecii. — De același Păr. Sabin G. Truția sunt și povestirile: „Fire de nălbă”, nr. 246. — Dnii Ion Breazu și Ion Chinezu au cules cu pricepere mănunchiul de „Poezii patriotice”, care trebuie să încante și să înalțe sufletele poporului. (No. 247).

GAVRIL BICHIGEAN: Chipul literar al preotului în opera păr. Ion Agârbiceanu. Bistrița. 1938. Pagini: 13. Preț: ?

Opera literară a păr. Agârbiceanu este pe cât de variată, pe atât de vastă: peste treizeci volume și volumașe. De sine înțeles că lumea preotească e înfățișată aci adesea, cu luminile și umbrele ei. Lucrarea păr. Bichigean e o galerie unică a personajilor preoțești al păr. Agârbiceanu, e cele mai multe inspirând venerație, unele milă, nici una însă scârbă.

Telefonul „Unirii”

B. Cluj. Situația este, intrădevăr, imposibilă. Legile și autoritățile bisericești opresc preoților concelebrarea. (a oprit-o, foarte sever și foarte corect, și mitropolitul Sibiului). De altă parte, anumite rândueli venite de sus pentru festivitățile cu caracter național sunt interpretate de către executorii provinciali ca un fel de indemn ori chiar poruncă la concelebrare. Ce să se facă cleșii preoți? Încearcă fel de fel de ieșiri și compromisiuri. Unul mai compromișor decât altul. — Vom reveni.

P. Regin. „Soc. ort. a femeilor române” nu a murit. E vie și sănătoasă. Și nici n'are de gând să se potolească, până are în frunte acel „dinam puteretic” — cum a fost declarată în recentul congres — care este dna Alexandrina Cantacuzino. Până atunci se va tot agita și va face gălăgie. Ceva mai potolită totuși decât în trecut. Vremile, vârsta, cumințenia? Nu știm. Ceva însă trebuie să fie la mijloc. Inchipuți-vă, că trei zile încheiate au ținut adunările și banchetele la Galați, fără să se fi declarat război Bisericii unite și Papii dela Roma! E ceva ne mai pomenit. — Abia o mică pomenire dacă s'a făcut și despre noi. Ne-au făcut această cinste tocmai presidenta filialei Blaj și a celei din Dicioșanmărtin. Cea dintâi: „face un trist raport asupra situației ortodoxismului din acel ținut. Suntem copleșiți — a spus — în toate manifestările naționale și bisericești de masa compactă a greco-catolicilor”. „Delegatul filialei din Dicioșanmărtin face de asemenea o expunere tristă a situației ortodoxismului de pe malurile Târnavei Mici, unde există o mică bisericuță ortodoxă, față de o falnică biserică a greco-catolicilor. Mica bisericuță nu are nici odoare și este o rușine când se organizează o procesiune religioasă fără a avea prapuri, icoane și mai multe odoare.” — Constatările sunt, precum vedeți, foarte interesante. Atâta numai că oratorii dela Galați riscă să fie caterisiți din partea Sibiului. Acolo, precum se știe, de multă vreme nu mai există uniți pe malurile Târnavelor. Acuma's câțiva ani, într'un elan de însuflețire irezistibilă, toți „au rupt peceșile”, și s'au aruncat apoi, osteniți, la pieptul ortodoxiei ocrotitoare. Cum or fi reînviați, și cum de au atâta putere cere copleșește ortodoxia, e un mister nedeslegat. — Să nu ne pripim însă cu judecata. Poatecă totuși Sibiul îi va ierta, ținând seamă de scopul nobil pe care au voit să-l servească plângăcioasele tânguiri. Adecă: bani pentru terminarea bisericii din Blaj! Scop care a și fost atins. „Expunerea — scrie „Universul” — înduioșează congresul și determină multe delegate să subscrie pe loc importante sume pentru terminarea bisericii și cumpărarea odoarelor”. — Hinc illae lacrimae! Nu trebuie scurte tragice!

A. București. Mulțumim pentru atențiune. Nu citim „Porunca Vremii”, fiindcă e străbătută de un duh violent care n'are nimic cu creștinismul; așa că, dacă nu ne trimeteți numărul din 30. 5. 38, n'am fi ajuns nici odată la cunoștința mesajului fioros pe care ni-l trimite Păr. Niță Mihai. Sfinția Sa este hotărât, definitiv și tare ca un starmă-piatră, să poarte război contra Blajului, care îndrăznește „a exalta până la eveniment sacru o mare catastrofă istorică — e vorba de anul 1700...” (care astă dată nici chiar pentru Precurernicul Niță nu mai e tocmai „monument de rușine”, cum fusese în altă Duminecă!) — Ce să zicem? Spalmă mare a cuprins inimile noastre. Vine prăpădul și noi, bieții de noi, suntem cu totul desarmați. Păr. Niță a avut grija ca, înainte de toate, să ne ia toate armele. La Sf. Sa nu prinde metoda noastră, „stufosă și ieziută”, de a-ți răzima afirmațiunile pe citate „din câțiva sfinți părinți orientali, pe texte extrase sau concentrate din cultul Bisericii copte și nu mai știu care, pe imne ciuntite din ruinele Bisericii noastre și pe credința poporului românesc”. Ce mi-s sfinții Părinți și toată această adunare de texte, dacă nu sunt scrise în stil gândirist și nu plutesc în „spăniul mioritic” al d-lui Blaga?! Praf și pulbere! — Ați înțeles acum primejdia. Cu Păr. Niță nu se prinde: sfinți Părinți, cultul Bisericii, credința poporului, etc. Astea-s palavre. — Spuneți acum și Dv. cum mai putem noi sta în fața Sfinției Sale, care vine împotriva noastră îmbrăcat, ca Gollat, în platoșa vizi-

unilor mioritice și în plete cu mireasma de rouă proaspătă a gândirismului? Peste puțină. Așteptăm deci, resemnați inevitabilul. Cu o moarte tot suntem datorii!

Dna Emilia Moga și fiul multumesc călduros tuturor aceluia, care i-au mângâiat prin grai vlu, scrisoare sau prezență, cu prilejul morții iubitului lor soț și tată f. Ieronim Moga.

Publicațiune

Comitetul de Direcție al „AGRU”-lui, aduce la cunoștința celor interesați, că Ilustrata Sa **Dr. Alexandru Breban**, prepozit capitular la Baia-Mare, a înstituit **3 (trei) premii de câte 5000 (cincimii) Lei**, pentru cele mai bune lucrări originale, acomodată pentru citirea tineretului nostru intelectual. Lucrările vor fi scrise în proză (istorie, nuvelă, roman, etc.), de conținut moral-religios, îndeplinind condițiunile de formă și de stil. Se vor scrie aproximativ 100 pagini format „opt”, bătut la mașină.

Cei ce doresc a participa la acest concurs, sunt rugați a trimite lucrările respective la adresa Comitetului de Direcție al „AGRU”-lui (Cluj, Str. Nicolae Iorga Nr. 6—8), până cel mai târziu în 15 Septembrie a. c., când se va proceda la cenzurarea lucrărilor și decernarea premiilor mai sus specificate.

V. Președinte, Secretar General,
Prof. Dr. Al. Borza Prof. Iacob Crișan

Aviz

Comandați orice obiecte bisericești dela cel mai vestit **Magazin de odoare bisericești**: Clopote de orice mărime, din cel mai bun material, cu garanție pe mai mulți ani; Candelabre de bronz; Cruci argintate, toate fabricație proprie Odăjdii sfinte, cu prețurile celea mai solide, dela 3200-4000-4500-5000 Lei, un rând complet; Potire; Cădelnițe; Prapori din postav și mătăsa, dela 1200 Lei în sus.

Vasile Hoza

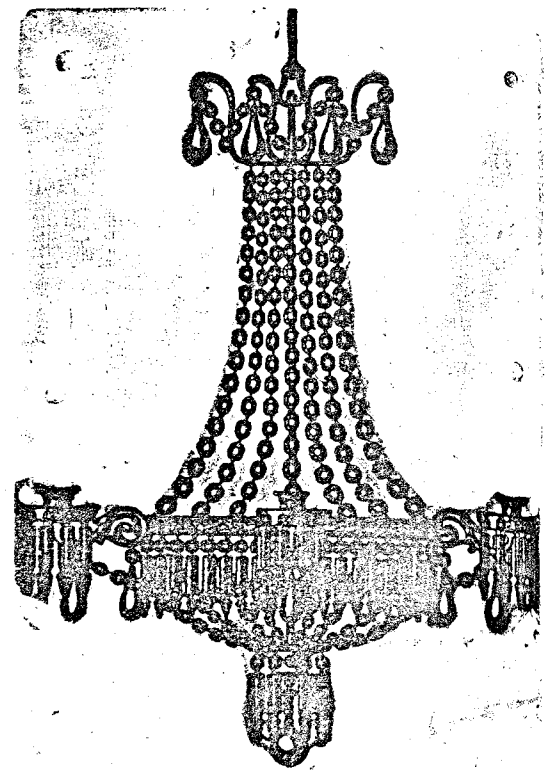
6—? Sibiu, Piața Principele Carol Nr. 6

Sosirea și plecarea trenurilor la Blaj, începând cu ziua de 15 Maiu 1938

Felul și Nr. trenului	So-sește	O-prește	Pleacă	De unde până unde?
Accelerat 404	0.23	3	0.26	Buc.-Ep. Bih.
Accelerat 204	1.35	1	1.36	Curtici-Buc.
Personal 3017	2.28	14	2.42	Buc.-Cluj
Orient Express	—	—	2.36	Buc.-Paris
Accelerat 401	4.23	1	4.24	Buc.-Ep. Bih.
Accelerat 203	5.19	6	5.25	Buc.-Curtici
Personal 3010	5.23	8	5.31	Oradea-Buc.
Orient Express	—	—	5.42	Paris-Buc.
Personal 3131	—	—	5.45	Blaj-Praid
Accelerat 403	6.23	2	6.25	Buc.-Ep. Bih.
Motor 3134	8.35	—	—	Praid-Blaj
Accelerat 201	8.53	3	8.56	Buc.-Curtici
Motor 3133	—	—	9.00	Blaj-Praid*
Personal 3002	10.38	3	10.41	Oradea-Buc.
Motor 3136	11.05	—	—	Praid-Blaj*
Rap. Ardeal 32	11.12	1	11.13	Ep. Bih.-Buc.
Motor 3135	—	—	11.30	Blaj-Praid
Personal 3001	12.30	3	12.33	Buc.-Oradea
Motor 3138	13.37	—	—	Praid-Blaj*
Motor 3137	—	—	14.20	Blaj-Praid
Accelerat 302	15.13	2	15.15	Oradea-Buc.
Motor 3140	16.30	—	—	Praid-Blaj
Accelerat 301	16.45	3	16.47	Buc.-Oradea
Personal 3018	17.47	3	17.50	Cluj-Buc.
Motor 3139	—	—	18.15	Blaj-Praid
Personal 3021	18.54	4	18.58	Brașov-Teiuș
Personal 3132	20.55	—	—	Praid-Blaj
Accelerat 202	21.11	9	21.20	Curtici-Buc.
Rap. Ardeal 31	21.13	2	21.15	Buc.-Ep. Bih.
Motor 3142	21.45	—	—	Praid-Blaj
Motor 3141	—	—	22.05	Blaj-Praid*
Personal 3009	22.14	2	22.17	Buc.-Oradea
Accelerat 402	23.25	2	23.27	Ep. Bih.-Buc.
Personal 3022	23.54	3	23.57	Oradea-Braș.

* Circulă numai dela 15 Iunie la 15 Septembrie.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Comandați Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici găsiți **Sfeșnica** pentru altar, toate mărimile cu 1—3 brațe, **cruci** de perete și cu talpă din lemn, metal, nichel și argintate, orice mărime; **Berete** din Klott pt. preoți **Brăe**, (cingulum) pt. teologi, preoți și protopopi, în diferite lățimi și culori, din mătăsa sau lână. Se mai află: **Potire**, **Ciborium**, **Cădelnițe**, **Chivot**, aurite și argintate. **Clopoțele** pentru altar cu 1—4 clopoșele. „**Drumul Crucii**” (Calvaria) 14 buc. Icoane de hârtie line colorate în diferite mărimi.

Mare depozit de **Ornate și prapori** gata, în diferite culori, cu prețuri reduse **Icoane** de hârtie și pictari. Tot soiul de rechizite, imprimare, Cărți de rugăciuni și bisericești, medalioane, rozare și steaguri pentru Reuniunile Mariane. Teatre și Monoioage populare și ecologice. „**Drumul Crucii**” avem gata înramat în lemn de stejar cu cruce și inscripție de 120 × 75 cm. rama, iar 75 × 54 cm. Icoane pictate artistic în oleu. Lucrare artistică toate cele 14 bucăți costă 35.000 Lei.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10—21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanția mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată.

Rechizite și scune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopott. — Telefon 376.

